

BOSNA I HERCEGOVINA
APELACIONI SUD BRČKO DISTRIKTA
BOSNE I HERCEGOVINE
Broj: 96 o Ps 142089 22 Pž
Brčko, 28. decembar 2022. godina

U IME BRČKO DISTRIKTA BOSNE I HERCEGOVINE !

Apelacioni sud Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, u vijeću sastavljenom od sudija Vuka Lučića, kao predsjednika vijeća, Šejle Drpljanin i Roberta Jovića, kao članova vijeća, u pravnoj stvari tužitelja „Asocijacija kompozitora – muzičkih stvaralaca“ (Amus) Sarajevo, zastupanog po punomoćnicima iz Advokatske firme „Sajić“ o.d. Banja Luka, protiv tuženog „Brčko Gas“ d.o.o. Brčko, zastupanog po punomoćniku Draganu Oparnica, advokatu iz Brčkog, radi povrede autorskog prava i isplate autorske naknade, v.sp. 8.336,20 KM, odlučujući po žalbi tuženog izjavljenoj protiv presude Osnovnog suda Brčko distrikta Bosne i Hercegovine broj 96 o Ps 142089 21 Ps od 17. juna 2022. godine, na sjednici vijeća održanoj dana 28. decembra 2022. godine, donio je

P R E S U D U

Žalba tuženog „Brčko Gas“ d.o.o. Brčko se odbija kao neosnovana i presuda Osnovnog suda Brčko distrikta Bosne i Hercegovine broj 96 o Ps 142089 21 Ps od 17. juna 2022. godine POTVRĐUJE.

Zahtjev tužitelja „Asocijacija kompozitora – muzičkih stvaralaca“ (Amus) Sarajevo za naknadu troškova na ime sastava odgovora na žalbu se ODBIJA kao neosnovan.

Obrazloženje

Presudom Osnovnog suda Brčko distrikta Bosne i Hercegovine broj 96 o Ps 142089 21 Ps od 17. juna 2022. godine, odlučeno je na sljedeći način:

„Utvrđuje se da je tuženi „Brčko Gas“ d.o.o. Brčko učinio povredu i kršenje autorskih muzičkih prava tužioca, i to korištenjem i javnim saopštavanjem, bez dozvole, muzičkih djela iz repertoara čija prava ostvaruje i štiti tužilac na teritoriji Bosne i Hercegovine.

Obavezuje se tuženi da tužiocu na ime neovlaštenog korištenja autorskih muzičkih djela, bez saglasnosti tužioca, za vremenski period od 06.10.2018. godine do 28.02.2022. godine, isplati ukupan iznos od 8.336,20 KM sa zakonskom zateznom kamatom počev od dana 09.03.2022. godine, pa do konačne isplate, u roku od 30 dana od dana donošenja presude.

Sa viškom tužbenog zahtjeva za isplatu iznosa od 320,00 KM po osnovu neovlaštenog korištenja autorskih muzičkih djela, bez saglasnosti tužioca, za period od 28.03.2020. godine do 11.05.2020. godine, zajedno sa zakonskom zateznom kamatom na taj iznos, počev od 09.03.2022. godine, tužilac se odbija.

Obavezuje se tuženi da o svom trošku objavi ovu presudu u dnevnom listu „Dnevni avaz“ u roku od 30 dana od dana donošenja presude.

Obavezuje se tuženi da tužiocu naknadi troškove parničnog postupka u iznosu od 2.297,60 KM, sa zakonskom zateznom kamatom u roku od 30 dana od dana donošenja presude, pod prijetnjom prinudnog izvršenja.“

Blagovremeno izjavljenom žalbom tuženi „Brčko Gas“ d.o.o. Brčko (u daljem tekstu tuženi) pobija prvostepenu presudu u cijelosti zbog povrede odredaba parničnog postupka, pogrešno „ili“ nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja i pogrešne primjene materijalnog prava, s prijedlogom da ovaj sud žalbu uvaži i prvostepenu presudu preinači tako što će u cijelosti odbiti tužbeni zahtjev tužitelja i obavezati ga na naknadu troškova postupka ili da pobijanu presudu ukine i predmet vrati prvostepenom sudu na ponovno suđenje.

Tužitelj „Asocijacija kompozitora – muzičkih stvaralaca“ (Amus) Sarajevo u odgovoru na žalbu tuženog pobija istaknute žalbene razloge i navode i ovom sudu predlaže da žalbu tuženog odbije kao neosnovanu, a njemu dosudi troškove sastava odgovora na žalbu u iznosu od 702,00 KM.

Nakon što je prvostepenu presudu ispitao u smislu odredbe člana 341. Zakona o parničnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine („Službeni glasnik Brčko distrikta Bosne i Hercegovine“ broj 28/18 i 6/21 – u daljem tekstu Zakon o parničnom postupku), ovaj sud je odlučio kao u izreci ove presude iz razloga koji slijede.

Predmet raspravljanja i odlučivanja u ovoj pravnoj stvari je zahtjev tužitelja kojim traži da sud donese presudu kojom će utvrditi da je tuženi u periodu od 06. oktobra 2018. godine do 28. februara 2022. godine vršio povredu i kršenje autorskih muzičkih prava autora čija prava ostvaruje i štiti tužitelj njihovim korištenjem i javnim saopštavanjem i da shodno tome obaveže tuženog na isplatu iznosa od 8.656,20 KM, sa zakonskom zateznom kamatom počev od 09. marta 2022. godine pa do isplate, te da o svom trošku objavi presudu u dnevnom listu „Dnevni avaz“, zasnivajući isti na navodima da je on organizacija ovlašćena da obavlja poslove kolektivnog ostvarivanja i zaštite prava autora muzičkih djela, uključujući i pravo da vrši naplatu naknade za korištenje autorskih muzičkih djela, kao i da je više puta pozivao tuženog radi zaključenja ugovora o neisključivom ustupanju prava korištenja autorskih muzičkih djela, a što tuženi nije učinio, pa kako je tuženi u dužem vremenskom periodu neovlašteno koristio autorska muzička djela u hotelima „Brčko Gas“ i benzinskim pumpama u Prijedoru i Doboju, traži da mu na ime autorske naknade isplati potraživani iznos.

Tuženi je u cijelosti osporio tužbeni zahtjev tužitelja navodima da tužitelj nije dokazao da ima pravo da zastupa autore, kao i da terenske kontrole koje je sproveo „nisu pouzdane“, niti su izvršene od strane ovlaštenog lica, jer je jedini dokaz koji je dostavljen račun za kafu i vodu koju je popio u objektu, pa nema dokaza o boravku u

hotelu, niti da se u istim reprodukuje muzika. Ističe da je u Republici Srpskoj u periodu od 28. marta 2020. do 11. maja 2020. godine na snazi bilo vanredno stanje zbog epidemije izazvane virusom COVID-19 zbog čega je bila potpuna obustava rada privrednih subjekata, pa tužitelj nije dokazao da su poslovni objekti u Prijedoru i Doboju u tom periodu radili.

Prema razlozima prvostepene presude, te stanja spisa na osnovu provedenih dokaza u prvostepenom postupku je utvrđeno:

- da je tužitelju rješenjem o izdavanju dozvola za kolektivno ostvarivanje prava autora muzičkih djela Instituta za intelektualno vlasništvo, broj IP-03-47-5-12-06059/12VT od 21. juna 2012. godine (ispravljeno zaključkom o ispravci greške od 20. januara 2015. godine) izdata dozvola za obavljanje poslova kolektivnog ostvarivanja prava autora muzičkih djela i istovremeno je oduzeta dozvola „Sine Qua Non“ d.o.o. Agenciji za zastupanje i zaštitu autorskih prava, u dijelu koji se odnosi na obavljanje djelatnosti ostvarivanja prava autora na osnovu punomoći autora, organizacije autora ili drugih nosilaca prava,

- da je iz zapisnika broj 15/19 i 16/19 od 12. februara 2019. godine, 99/20 i 100/20 od 12. februara 2020. godine, 903/20 i 904/20 od 10. novembra 2020. godine, 556/21 od 31. marta 2021. godine i 860/21 od 11. jula 2021. godine, sačinjenih od strane zaposlenika Stručne službe tužitelja, tokom kontrole u objektima „Brčko Gas“ d.o.o. u Doboju i Prijedoru utvrđeno da je u istim na dan kontrole korištena muzika i da su se autorska muzička djela javno saopštavala putem zvučnika, odnosno razglasa,

- da se autorska djela mogu iskorištavati samo sa dozvolom autora, a što znači zaključenjem kolektivnog ugovora sa tužiteljem, budući da je on organizacija koja zastupa interese autora djela,

- da je tuženi autorska djela iskorištavao bez zaključenog kolektivnog ugovora, pa samim tim i bez dozvole autora djela,

- da je iz poziva za zaključenje ugovora i pribavljanje dozvole za korištenje autorskih muzičkih djela i poziva na izjašnjenje na zapisnik o izvršenoj kontroli od 08. aprila 2021. i 27. jula 2021. godine utvrđeno da je tužitelj pozivao tuženog radi zaključenja ugovora i

- da (prema nalazu i mišljenju vještaka ekonomske struke Sandre Vidaković) ukupan iznos autorske naknade za period od 06. oktobra 2018. do 28. februara 2022. iznosi 8.656,20 sa PDV-om, a ista je utvrđena na osnovu parametara koji se odnose na broj soba, kategorizaciju hotela i broja restorana u sklopu hotela, odnosno površine objekta za benzinske pumpe (prema odredbama Kolektivnog ugovora o uslovima za korištenje muzičkih djela u ugostiteljskim i smještajnim objektima u Bosni i Hercegovini sa tarifom odgovarajućih naknada).

Kod takvih činjeničnih utvrđenja,

a polazeći od toga da je tužitelj kolektivna organizacija koja se bavi zaštitom prava autora djela i da se odobrenje za korištenje autorskih djela vrši na osnovu

potpisanog ugovora, za čije korištenje se mora isplaćivati naknada na godišnjem nivou na način i pod uslovima propisanim kolektivnim ugovorom i

od toga da je osnovan istaknuti prigovor koji se odnosi na nemogućnost rada tokom 2020. godine zbog opštepoznate činjenice da je na teritoriji Republike Srpske u periodu od 28. marta 2020. do 11. maja 2020. godine bila proglašena vanredna situacija zbog epidemije uzrokovane COVID-19, zbog čega je rad tuženom (i svim drugim hotelskim i ugostiteljskim objektima) bio zabranjen,

prvostepeni sud je zaključio da je tužbeni zahtjev tužitelja djelimično osnovan, pa je, shodno odredbi člana 26. Zakona o kolektivnom ostvarivanju autorskih prava i srodnih prava Bosne i Hercegovine („Službeni glasnik Bosne i Hercegovine“ broj 63/10 – u daljem tekstu Zakon o kolektivnom ostvarivanju autorskih prava), utvrdio da je tuženi učinio povredu i kršenje autorskih muzičkih prava i obavezao ga je da tužitelju na ime neovlaštenog korištenja autorskih muzičkih djela, bez saglasnosti tužitelja, za period od „06. oktobra 2018. do 28. februara 2022. godine“ isplati iznos od 8.336,20 KM, a za period od 28. marta 2020 do 11. maja 2020. godine tužbeni zahtjev tužitelja je odbio, kao i da o svom trošku objavi presudu u dnevnom listu „Dnevni avaz“ (stav I, II, III i IV izreke), dok je, primjenom odredbe člana 120. stav (3) Zakona o parničnom postupku, odlučio o troškovima parničnog postupka obavezujući tuženog da tužitelju naknadi troškove postupka u iznosu od 2.297,60 KM (stav V izreke).

Kada obrazlaže žalbene razloge zbog kojih pobija prvostepenu presudu tuženi prije svega tvrdi da je prvostepeni sud povrijedio odredbe člana 7. i 8. Zakona o parničnom postupku, a što je dovelo i do pogrešno „ili“ nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja i pogrešne primjene materijalnog prava i to Zakona o kolektivnom ostvarivanju autorskih prava.

Prije svega, prvostepeni sud je, u skladu sa odredbom člana 7. Zakona o parničnom postupku, omogućio parničnim strankama da iznesu sve činjenice i predlože i izvedu sve dokaze (tužitelju one činjenice i dokaze na kojima zasniva svoj zahtjev, a tuženom one činjenice i dokaze kojima bi pobio zahtjev tužitelja), a dužnost iznošenja činjenica, predlaganja i izvođenja dokaza ne predstavlja obavezu stranke prema parničnom protivniku, a ni prema sudu, već u suštini obavezu stranke u cilju ostvarivanja povoljnijeg izgleda za konačan uspjeh u postupku.

Kada stranka u postupku nešto tvrdi ona to mora i dokazati, odnosno radi opravdanja te svoje tvrdnje, sudu mora predložiti adekvatne dokaze i pred sudom te dokaze izvesti, a na sudu je da cijeni da li je ta tvrdnja relevantna za odlučivanje o tužbenom zahtjevu, a tužitelj je, nasuprot žalbenim navodima tuženog, tokom postupka iznio činjenice na kojima zasniva tužbeni zahtjev i predložio i izveo dokaze kojima se te činjenice utvrđuju, dok je prvostepeni sud provedene dokaze cijenio, utvrđujući relevantne činjenice u ovom sporu, kako to nalaže odredba člana 8. Zakona o parničnom postupku i za zaključak o djelimičnoj osnovanosti tužbenog zahtjeva tužitelja, u obrazloženju presude, iznio jasne, argumentovane i dovoljne razloge, zasnovane na slobodnoj ocjeni dokaza provedenih u postupku i isti se navodima žalbe ne dovode u pitanje.

Stoga, ovaj sud cijeni neosnovanim žalbeni prigovor aktivne legitimacije na strani tužitelja odnosno da isti nije dokazao da je kao kolektivna organizacija ovlašten

djelovati i štiti prava autora čija su autorska djela reprodukovana. Naime, odredbom člana 2. Zakona o kolektivnom ostvarivanju autorskih prava propisano je da kolektivno ostvarivanje autorskog prava znači ostvarivanje autorskog prava za više autorskih djela većeg broja autora zajedno, posredstvom pravnih osoba specijalizovanih samo za tu djelatnost, a koje ispunjavaju sve uslove prema odredbama ovog Zakona i koje imaju dozvolu Instituta za intelektualno vlasništvo Bosne i Hercegovine, te da organizacija obavlja djelatnost kolektivnog ostvarivanja autorskog prava u svoje ime, a za račun autora. Članom 3. istog Zakona, propisane su aktivnosti kolektivne organizacije u ostvarivanju autorskih prava, a prema odredbi člana 6. stav (1) kolektivna organizacija je pravno lice koja, uz dozvolu Instituta, obavlja poslove iz člana 3. ovog Zakona, na osnovu ugovora sa autorom, odnosno na osnovu navedenog zakona, kao svoju jedinu i neprofitnu djelatnost. Kada je u pitanju pretpostavka kolektivnog ostvarivanja zaštite autorskih prava, postoji pretpostavka da je kolektivna organizacija, unutar vrste prava i vrste djela za koje je specijalizovana, ovlaštena djelovati za račun svih autora, te da je autor koji ne želi svoja prava kolektivno ostvarivati, dužan o tome u pisanom obliku obavijestiti odgovarajuću kolektivnu organizaciju, a kolektivna organizacija dužna je tretirati autore, koji je nisu obavijestili da će svoja prava individualno ostvarivati, ravnopravno sa autorima koji su s njom sklopili ugovor iz člana 9. Zakona (član 18. Zakona o kolektivnom ostvarivanju autorskih prava).

Slijedom navedenog, kod činjenice da tužitelj predstavlja kolektivnu organizaciju koja se bavi zaštitom prava autora djela, jer je tužitelju rješenjem Instituta za intelektualno vlasništvo Bosne i Hercegovine broj IP-03-47-5-12-06059/12VT od 21. juna 2012. godine (ispravljeno zaključkom o ispravci greške broj IP-03-47-5-00421/15VT od 20.01.2015. godine) izdata dozvola za obavljanje poslova kolektivnog ostvarivanja prava autora muzičkih djela, to je i prema ocjeni ovog suda isti aktivno legitimisan i ima ovlaštenje da potražuje naknadu za korištenje muzičkih autorskih djela, kako je to pravilno zaključio i prvostepeni sud.

Nadalje, kod žalbenog navoda da tužitelj nije član reprezentativnog udruženja (Udruženja hotelijera i restoratera u Bosni i Hercegovini), niti obuhvaćen pregovorima vođenim između tužitelja i tog udruženja, ovaj sud podsjeća da je na osnovu odredbe člana 3. stav (1) tačka a) i d) Zakona o kolektivnom ostvarivanju autorskih prava, tužitelj ovlašten na sklapanje ugovora o prijenosu neisključivog prava korištenja s korisnicima autorskih djela iz repertoara kolektivne organizacije, pod jednakim uvjetima, za iste vrste korisnika, za iste vrste djela i za iste načine korištenja, kao i za naplatu naknade za korištenje autorskih muzičkih djela, a da bi se mogla koristiti autorska muzička djela iz repertoara tužitelja, neophodno je bilo zaključiti ugovor o neisključivom prijenosu prava, pa je tuženi sam i bez poziva od strane tužitelja, mogao tražiti zaključenje ugovora s tužiteljem, kako je to propisano odredbom člana 26. stav (1) Zakona o kolektivnom ostvarivanju autorskih prava, ana što je i pozvan u više navrata od strane tužitelja.

Na ovu zakonsku obavezu/mogućnost tuženog ne utječe činjenica što tuženi nije bio član Udruženja hotelijera i restoratera u Bosni i Hercegovini, niti je on zaključio Kolektivni ugovor o uslovima za korištenje muzičkih djela u ugostiteljskim i smještajnim objektima u Bosni i Hercegovini sa tarifom odgovarajućih naknada (Ugovor zaključen 31. marta 2017. godine i objavljen u službenom glasniku Bosne i Hercegovine broj 23/17) iz razloga što, shodno odredbi člana 25. stav (2) Zakona o kolektivnom ostvarivanju autorskih prava, kolektivni ugovor počinje da važi za sve

istovrsne korisnike autorskih djela iz repertoara kolektivne organizacije, nezavisno od toga da li su ti korisnici učestvovali u pregovorima ili ne. Ovo posebno stoga što je odredbom člana 20. Zakona o autorskom i srodnim pravima („Službeni glasnik BiH“ broj 63/10), između ostalog, propisano da drugo lice može iskorištavati autorsko djelo samo s dopuštenjem autora, osim ako zakonom nije drugačije propisano, te da za svaki oblik iskorištavanja autorskog djela od strane drugog lica, autoru pripada posebna naknada, dok je odredbom člana 66. stav (2) Zakona o autorskom i srodnim pravima propisano da aktivnu legitimaciju za ostvarivanje zaštite prava svojih članova u sudskim i drugim službenim postupcima ima kolektivna organizacija za ostvarivanje muzičkih i drugih srodnih prava, osnovana radi zaštite autorskih i drugih srodnih prava.

Iz Zapisnika o kontroli stručne službe tužitelja od 12. februara 2019. godine, 12. februara 2020. godine, 10. novembra 2020. godine, 31. marta 2021. godine i 11. jula 2021. godine proizilazi da su se u objektima tuženog, autorska muzička djela javno saopštavala, putem zvučnika, a što su potvrdila i lica koja su neposredno vršila kontrolu, a u ovom postupku saslušani u svojstvu svjedoka (S.S. i E.K.). Dakle, utvrđeno je da je tuženi koristio autorska muzička djela u dva hotela, dvije benzinske pumpe (Doboj i Prijedor), da tuženi nije zaključio pojedinačni ugovor s tužiteljem o neisključivom prijenosu prava za upotrebu tih djela, čime je povrijedio prava autora muzičkih djela, jer ne plaća naknadu za svaki vid korištenja muzike tužitelja kao kolektivne organizacije, koja štiti autorska prava i ima pravo na naknadu štete, u visini uobičajene naknade za korištenje autorskih muzičkih djela za djelatnost ugostiteljstva – tipa hoteli, moteli, pansioni, koju obavlja i tuženi.

Kako je tuženi koristio autorska muzička djela autora koje predstavlja tužitelj bez odobrenja tužitelja, koje je tuženi bio dužan pribaviti, to je vršio povredu prava autora muzičkih djela u periodu od 06.10.2018. godine do 28.02.2022. godine, zbog čega je djelomično osnovan tužbeni zahtjev tužitelja.

Tačan je navod tuženog da niti jednim pravilnikom, aktom ili uputstvom nije regulisan način sačinjavanja zapisnika o kontroli, međutim, imajući u vidu da tužitelj prema odredbi člana 3. stav (1) tačka f) Zakona o kolektivnom ostvarivanju autorskih prava ima pravo da vrši kontrolu nad upotrebom autorskih djela koja čine repertoar kolektivne organizacije, a što je tužitelj preko svojih zaposlenih lica i učinio, onda se žalbeni navodi tuženog kojim osporava pravilnost i zakonitost zapisnika i izvršene kontrole od strane tužitelja ukazuju neosnovanim. Sačinjeni zapisnici o kontroli, kao i svaki drugi dokaz izveden na glavnoj raspravi, podliježe slobodnoj ocjeni od strane suda, a na temelju koje sud utvrđuje relevantne i odlučne činjenice za pravilno presuđenje.

Činjenica da prilikom sačinjavanja zapisnika nisu bili prisutni inspeksijski organi, da na zapisnicima nedostaju određeni podaci kao što su potpis ovlaštenih lica tuženog ili zaposlenih lica tuženog, ne dovode u sumnju činjenicu da je kontrola zaista i izvršena i da je tom prilikom utvrđeno da tuženi vrši javno saopštavanje autorskih muzičkih djela iz repertoara tužitelja. Ovo naročito stoga što su tokom postupka saslušana lica koja su vršila kontrolu u predmetnim objektima i svoja neposredna saznanja su konstatovali na zapisnike, a potom, prilikom davanja iskaza pred prvostepenim sudom, izjavili da je tuženi tokom njihove kontrole vršio javno saopštavanje autorskih muzičkih djela. Kada je to tako, pravilno je prvostepeni sud postupio kada je svoj zaključak o djelimičnoj osnovanosti tužbenog zahtjeva utemeljio

kako na relevantnim odredbama Zakona o ostvarivanju kolektivnih autorskih prava, tako i na iskazima svjedoka S.S. i E.K. koji su kao zaposlenici tužitelja vršili kontrolu u objektima tuženog.

Kod navoda tuženog da se pomenuti zapisnici „ne mogu smatrati relevantnim i zakonitim dokazom“, valja istaći da sačinjeni zapisnici jesu bili relevantni za dokazivanje činjeničnih tvrdnji tužitelja, dok, kada je u pitanju „zakonitost“, procesne odredbe parničnog postupka takve dokaze ne poznaju, za razliku od krivičnog postupka koji, kao strogo formalan nalaže obavezu (organima krivičnog gonjenja) postupanja sukladno krivičnim procesnim odredbama, a sve ciljem prikupljanja zakonitih dokaza koji dokazuju krivicu osumnjične/optužene osobe, prevashodno iz razloga što se krivičnim zakonodavstvom štite najviše vrijednosti, osnovna prava i slobode čovjeka i građanina, osnovne individualne i opšte vrijednosti koje ustanovljava i jamči pravni poredak, a s druge strane, strogo, kroz propisane krivične sankcije, sankcioniše protivpravno postupanje kojima se ta prava, slobode i vrijednosti narušavaju.

Ostale žalbene navode da zapisnici o izvršenoj kontroli nisu potpisani od strane tuženog (a koji su mu dostavljeni radi izjašnjenja u prilogu poziva za zaključenje ugovora); da uz zapisnike nije priložena nikakva foto ili video dokumentacija kao dokaz da su zaposleni tuženog i boravili u objektima tužitelja (kod toga da su isti zapisnici sačinjeni sa zabilješkama, te da su na iste okolnosti kao svjedoci svoje iskaze dali zaposlenici tuženog S.S. i E.K., te priložili račune o konzumaciji usluge na dane kontrole); da su zaposlenici tužitelja propustili tuženog obavijestiti da je kontrola izvršena (tužitelj je to učinio pozivima upućenim tuženom za zaključenje ugovora i očitovanja na zapisnike o izvršenoj kontroli); da je način utvrđivanja emitovanih autorskih djela putem Shazam aplikacije nezakonit i irelevantan (kod toga da iz zapisnika proizilazi da su emitovana djela domaćih muzičkih izvođača koja su opšte poznata široj javnosti, a aplikacija Shazam, koja posjeduje biblioteku sa nekoliko miliona pjesama, samo dodatno omogućava/olakšava, putem vlastitog algoritma/koda, prepoznavanje pojedinačnih muzičkih numera); ovaj sud cijeni, kod svega naprijed iznesenog, neosnovanim.

Dakle, kako je tuženi bio ovlašten vršiti kontrolu nad korištenjem autorskih djela (odredba člana 3. stav (1) tačka f) Zakona o kolektivnom ostvarivanju autorskih prava), to je svoja zapažanja i zabilježio na predmetnim zapisnicima koji, kao i svaki drugi pisani dokaz, podliježu slobodnoj ocjeni dokaza od strane prvostepenog suda, a kako sa druge strane, tuženi nije svojim dokazima pobio činjenične navode tužitelja, pa tako ni one da su zaposlenici tužitelja na sporne dane vršili kontrolu, da su u objektima tuženog zabilježili neovlašteno reprodukovanje autorskih muzičkih djela, dokazivanje činjeničnih tužbenih navoda tužitelja sačinjenim zapisnicima i iskazima saslušanih svjedoka, u konkretnom slučaju, predstavlja pouzdan osnov za zaključak da je tužitelj dokazao da tuženi čini povredu i kršenje autorskih muzičkih prava, pa je slijedom toga i pravilna odluka prvostepenog suda kojom je obavezao tuženog da tužitelju isplati iznos naznačen u izreci presude, a sve na temelju nalaza i mišljenja vještakinje ekonomske struke.

Nalaz i mišljenje vještakinje tuženi nije doveo u sumnju niti navodima da je nalaz zasnovan isključivo na osnovu priloženih zapisnika o kontroli, koji sadrže podatke pribavljene sa određenih marketing sajtova (mислеći na broj soba u hotelu, površinu objekta...) jer je u istim navedeno da hotel u Prijedoru raspolaže sa 30 soba,

a hotel u Doboju sa 31, dok je benzinska pumpa u Prijedoru površine oko 50m², kao i da vještakinja nije postupila po zadatku suda, odnosno, nije izašla na lice mjesta i utvrdila stvarne okolnosti koje utječu na visinu naknade. Ovo stoga što je zadatak vještakinje bio da izračuna tačnu visinu autorske naknade na mjesečnom nivou za svaki poslovno- prodajni i ugostiteljski objekat tuženog (u skladu sa izvodom sa zvaničnog Internet sajta tuženog, zapisnika o izvršenoj kontroli, izvoda iz sudskog registra i podataka o otpočinjanju poslovne djelatnosti), i to uvidom u dokumentaciju tužitelja i tuženog (koju je tuženi dužan dostaviti, a što tuženi na zahtjev vještakinje nije učinio), dokumentacije u spisu predmeta i izlaskom na lice mjesta. Dakle, zadatak vještakinje nije bio utvrđenje smještajnih kapaciteta tuženog, površinu objekta, niti broj soba, kao niti broj uređaja u sobama preko kojih su se reprodukovala autorska djela.

Cijeneći da tuženi, na zahtjev vještakinje, nije dostavio tražene podatke, a što je bio u obavezi, a kako je vještakinja podacima o smještajnim kapacitetima raspolagala shodno onima koji su se nalazili u spisu predmeta, pa kako nije bila dužna vršiti mjerenja i brojanje hotelskih smještajnih kapaciteta, sve kod činjenice da tuženi tokom postupka, a ni sada u žalbi, nije sa uspjehom osporio podatke unesene u zapisnike, niti je dokazao da njegovi objekti imaju manju površinu, odnosno manji broj soba, broj restorana i slično, to ovaj sud, žalbeni prigovor na ocjenu nalaza vještakinje od strane prvostepenog suda, kao i utvrđene činjenice, nalazi neosnovanim.

Ovaj sud je primjenom odredbe člana 131. stav (1) u vezi sa odredbom člana 121. Zakona o parničnom postupku, stavom II ove presude odbio zahtjev tužitelja za naknadu troškova na ime sastava odgovora na žalbu, cijeneći da odgovor na žalbu nije obavezna procesna radnja, te što ovaj sud nalazi, da isti, s obzirom na svoj sadržaj, pa tako i trošak, nije bio neophodan za ostvarenje i zaštitu njegovih prava u žalbenom postupku.

S obzirom na sve naprijed navedeno, kako ne stoje razlozi zbog kojih tuženi pobija prvostepenu presudu, a ni razlozi o kojima ovaj sud vodi računa po službenoj dužnosti, valjalo je primjenom odredbe člana 346. Zakona o parničnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine žalbu tuženog kao neosnovanu odbiti i potvrditi prvostepenu presudu, odnosno odlučiti kao u izreci ove presude.

PREDSJEDNIK VIJEĆA

Vuk Lučić